

Нѣма таквазъ работа на коѣто привыкнованіето да не ѝ даде еднаж привлекателность. За да не подсъти г-жа Порое изгубваніето на сждбѣтъ си, слѣдувамъ да прѣравямъ архивытъ ѝ (старытъ ѝ записы). По нѣкога между тѣхныйтъ прахъ открывамъ прѣданія, исторіи, спомены отъ нравы любопытны които задразнятъ любопытството ми, и възвеждатъ въображеніето ми въ прѣминжли години, далеко отъ жаловитытъ работы. Г-жа Порое, на коѣто надеждытъ храни още това мое постоянство въ прѣтрѣсваніята, показва къмъ мене признателность за каквѣто не съмъ достоинъ; защото наклонность-тъ коѣто съвзехъ най-послѣ къмъ безцѣлното онуй заниманіе, възнагражда трудеветъ ми и развлича поне за врѣме скърбь-тъ ми.

Между това колкото срокътъ вече приближава, г-жа Маргарита изгубя жаркѣтъ живость коѣто бѣше придобила отъ деньтъ въ който бѣше ся рѣшила сватбата, и повраща ся по нѣкога въ обыкновеннѣтъ си другъ пѣтъ привыкѣ на равнодушіето и на мечтаніята. Сварихъ даже веднѣждъ погледѣтъ ѝ впитъ въ мене съ едно причудливо недоумѣніе. Но и г-жа Ларокъ често ми занича нѣкакъ беспокойно и съ подвояваніе, като че желае но ся бои нѣкакъ да ся истѣлкува съ мене. Завчера г-жа Елуень като излѣзе за скоро да даде нѣкои порѣчванія, азъ останѣхъ самъ съ неѣж. И тутака си като че бѣхмы ся нагла-